

Zlatko Hasanbegovi je dodirnuo središnju tajnu hrvatske „antifašisti ke“ prijevare
Kresimir - 18/02/2016

Prije dvadeset i pet godina u Hrvatsku je došlo vrijeme demokracije i ona vrijedi za sve njezine građane. Svako ima pravo reći što misli, a za to ne smije kazneno (ni prekršajno) odgovarati ako ne poziva na nasilje. Osim toga, uvijek može biti u krivu, ali to mu treba dokazati argumentima, a ne etiketiranjem. Tako dolazimo do teme komunističkih napada na novoga hrvatskoga ministra kulture, g. Zlatka Hasanbegovića.

Namjerno sam rekao „komunističkih napada“, jer se upravo komunistički napadi kriju pod krinkom „obrane antifašizma“. Ustrajanje na „antifašizmu“ srž je političke strategije održanja komunizma u zemljama u kojoj je komunizam silom došao na vlast, vladao silom i nedemokratski, a onda propao sam od sebe. Komunisti se više ne mogu kritički izvan sebe, a nemaju ljudske i intelektualne snage odrediti se i svoje osramotene i propale ideologije; zato su izgradili konstrukciju „antifašizma“, koja, me utim, ne odgovara povijesnim činjenicama.

Za komuniste antifašizam nije samo krinka skrivanja povijesne intelektualne, filozofske, političke i ljudske sramote komunizma, nego i napada ko oružje suzbijanja svega onoga što je nesukladno komunističkoj ideji svjetske diktature proletarijata. On je jedino što im je preostalo da sakriju svoj povijesnu sramotu i da održe združenu poziciju tužitelja i sudca. Zato su „antifašizam“ uzdigli na razinu nedodirljive i neupitne religije.

1. Hasanbegovi je objasnio zašto dolazak komunističke vlasti 1945. za Hrvate nije bio oslobođenje

G. Zlatko Hasanbegović rekao je da dolazak komunističke vlasti 1945. za Hrvate nije bio oslobođenje, jer je ukinuta demokracija i jer nije nastala Hrvatska nego – opet Jugoslavija. Zbog toga je žestoko napadnut od svih samozvanih „antifašista“, od Stazina do Raukarove. Me utim, to što je g. Hasanbegović rekao apsolutno je točno. Stvaranje Jugoslavije 1945. nije bilo oslobođenje Hrvatske! Slamanje nacizma, znanje, djelovanje i sudbina Nezavisne države Hrvatske (NDH), zločini, žrtve i laži, krivotvorenje povijesti, Savez socijalističkih sindikata Hrvatske (SSSH), radničko samoupravljanje, itd... posebna su

pitanja, no dolazak komunizma 1945. sam za sebe nije znao i dolazak hrvatske slobode, države ni demokracije.

Po logici napada današnjih hrvatskih „antifašista“ na g. Hasanbegovića, svi Hrvati u povijesti koji su se nakon 1102. (izgubljena bitka na Gvozdu) borili za povratak samostalnosti svoje države bili su – izdajnici („ustaše“, „fašisti“) onih režima koji su u to doba držali Hrvatsku u okupaciji. Spomenimo neke od njih:

Austrijski dvor je sudio i presudio da su Zrinski i Frankopan bili veleizdajnici, a za nas su oni povijesni junaci!

Eugen Kvaternik je tretiran kao izdajnik i, da nije poginuo (u Rakovici koj buni), bio bi pogubljen, a po njemu se danas zovu najljepši hrvatski gradski trgovi.

Stjepana Radića ubila je srpska okupacijska vlast zakrinkana u kraljevinu Jugoslaviju. Tko je slavio, a tko žalovao zbog njegove smrti? Zašto ga „antifašisti“ malokad uopće spominju, a kad ga spominju to nije po dobru?

Tko je (komunisti) i zašto (zbog otimanja vlasti) ubio nevine haesesovce Luku Čulića i Vojka Krstulovića (u Splitu), a još tisuće pobio nakon, prije, za vrijeme i nakon II. Svjetskoga rata? Tu skupinu hrvatskih žrtava treba povijesno, politički i forenzički što preciznije identificirati, jer su je hrvatski neprijatelji vrlo uspješno sakrili! Komunisti ko uništenje Hrvatske seljačke stranke (HSS) ključ je njihove neantifašističke izdaje Hrvatske! Političko uništenje te seljačke, socijalne i nacionalne stranke, nezapamćeno popularne u narodu, kriminalna je anti-demokracija, a ubijanje njezinih članova povijesni politički zločin! Ukupno, odnos komunista prema HSS-u pokazuje da njihova „borba“ nije imala antifašistički, čak ni osloboditeljski karakter, nego karakter zločina koga kominternovskoga, Staljinova, plana iskorištenja II. Svjetskoga rata za preuzimanje vlasti i vladanja terorom.

Srbi u Hrvatskoj su se 1939. pobunili protiv Banovine Hrvatske, a komunisti su nas na satovima povijesti u osnovnoj školi učili da je sporazum Cvetković-Maček buržoaska prijevara. Maček je sa Srbima ispregovorio Banovinu i zato je prikazan kao izdajnik.

Srbi u Hrvatskoj su se 1971. pobunili protiv Hrvatskoga proljeća, koje je terorom ugušio Tito, a s pozicija „antifašizma“ i borbe protiv „ustaškulaka“: proljetari su tretirani kao najgori izdajice, fašističke.

Srbi u Hrvatskoj, zajedno s jugoslavenskim vojnim vrhom i Republikom Srbijom pobunili su se 1990. protiv osamostaljenja Republike Hrvatske, tvrdeći da je to povratak ustaša i NDH! To tvrde i danas.

Da, svi su protuhrvatski, okupacijski režimi izdajicama (tih režima) držali Hrvate koji su tražili samostalnu hrvatsku državu. No mi Hrvati imamo demokratsko i povijesno pravo na samostalnu hrvatsku državu i nikad se toga prava nismo odrekli niti smo tu težnju tajili. Zvali su nas „hrvatskim separatistima“, „ljudima opasnih namjera“, „ustašama“... a mi, naši djedovi, očevi, uvijek smo bili isti: željeli smo slobodnu, samostalnu Hrvatsku.

U srži buke oko Hasanbegovića leži činjenica da on savršeno utemeljeno govori o samostalnosti hrvatske države i o pravu Hrvata na vlastitu državu! Danas pak treba imati „jak želudac“ da bi se tu želju proglasilo fašizmom, a negatori hrvatske samostalnosti to čine jer mrze hrvatsku državu, a ne fašizam. Fašizam i komunizam ni po čemu se ne razlikuju.

Razmotrimo to pitanje malo drukčije. Na referendumu o osamostaljenju Republike Hrvatske 1990. za samostalnu hrvatsku državu bili su i Ivo Josipović i Zoran Milanović. Ili nisu? Ma – jesu, jer kako bi inače uskoro obavljali najviše državne funkcije u toj istoj „separatističkoj“, „fašističkoj“ državi? Takve izdajice svega što su dotad vjerovali (Jugoslavija, socijalizam) valjda ipak nisu, a ne mogu biti ni toliko pokvareni da upravljaju državom u koju ne vjeruju. Treba držati na umu da se pritom radi se o samostalnosti naše Domovine, a ne o svjetonazorima i vjeri u najbolji sustav življenja. Kada i kako su, dakle, hrvatski komunisti bivše socijalističke Jugoslavije postali hrvatski „separatisti“, dakle ustaše? Neka sami kažu, jer nešto tu neugodno vonja: događaji 1945. su im i danas „ostvarenje ideala“, a već 2000. ozareno upravljaju – samostalnom hrvatskom državom...

Ako g. Hasanbegović nije u pravu kad kaže da nastanak Titove Jugoslavije nije bio rezultat stvaranja hrvatske države, to zna i da je za njegove kritičare „Socijalistička Republika Hrvatska“ (SRH) u „Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji“ (SFRJ) bila legalna, ispravna, poželjna i dobra; tu se, međutim, moramo upitati – kako je onda 1991. legalno nastala Republika Hrvatska, zašto je priznata od svih država koje su se borile protiv Hitlerove Njemačke, zašto je primljena u UN i EU?

Od cijeloga svijeta problem s nastankom i osamostaljenjem te današnje Republike Hrvatske imale su samo dvije grupacije: hrvatski komunisti koji su odbili za nju glasovati i dio hrvatskih Srba i Srbija – koji su je napali oružjem. Zašto bi bili protiv nje, i napali je, ako je ona Hrvatima jednako vrijedna i dobra kao Socijalistička Republika Hrvatska iz 1945.? Njihov postupak potvrđuje Hasanbegovićevu tvrdnju da su se te dvije Hrvatske doista razlikovale – i za Hrvate i za hrvatske neprijatelje. Hrvatsku u Jugoslaviji Hrvati nisu htjeli, a jako su je htjeli Srbi i komunisti.

Ako g. Hasanbegović nije u pravu kada kaže da Jugoslavija 1945. nije bila ono što hrvatskoj povijesnoj zajednici za državom pripada, to zna i da je „SRH u SFRJ bila legalna, ispravna i dobra“. No, onda se moramo upitati zašto je „antifašist“ Ivo Josipović prihvatio biti predsjednik današnje samostalne Republike Hrvatske? Ako Hasanbegović a „antifašisti“ zbog te njegove ocjene smatraju „ustašoidom“, zašto takvim ne smatraju i predsjednike države i vlade suvremene Hrvatske Josipovića i Milanovića? Hasanbegović u socijalističkoj Hrvatska u Jugoslaviji nije bila dovoljna jer ustraje na hrvatskoj samostalnosti, a Josipović i Milanović u socijalističkoj Hrvatska jest dobra i napadaju Hasanbegovića a što njemu nije, a onda odjednom upravo u državi na kakvoj ustraje Hasanbegović – prihvaćaju najviše upravljati te dužnosti.

Ako na to prihvatimo „antifašističko“ stajalište da je SRH u SFRJ za Hrvate dobra do i do vrlo zanimljivih zaključaka. Hasanbegović je osamostaljenje definirao kao funkciju pune samostalnosti i postojanja demokracije; ni NDH niti SRH nisu bile demokratske i neloyalni su građani bili uništavani u jednoj i u drugoj; one se razlikuju po tome što je NDH imala (formalno) punu, a SRH djelomično samostalnost. Proistječe da „antifašisti“ u ime društvenog uređenja žrtvuju državnu samostalnost.

Taj zaključak o „antifašistima“ traži da malo pomnije razmislimo je li za Hrvatsku važnije društveno uređenje ili potpuna samostalnost. Povijesno gledano, samostalnost hrvatske države važnija je od njezina političkoga ustroja! Da kneževine i banovine ne spominjemo – to najjasnije pokazuju tri osnivanja hrvatske države zaredom u tri društveno-politička sustava: NDH od ustaša, SRH unutar SFRJ od komunističke RH narodnim referendumom 1990., koji je donio kapitalizam. U tom kontekstu, srbijanske optužbe o ustaštvu današnje Hrvatske jasno otkrivaju da se u toj optužbi ne krije kritika društveno-političkoga uređenja, nego samostalnost Hrvatske.

2. U hrvatskom Ustavu ne piše da je Republika Hrvatska nastala na antifašizmu

G. Hasanbegović je rekao da u Ustavu ne piše da je Republika Hrvatska nastala na antifašizmu. I, doista nije, i doista to u Ustavu ne piše. Piše ZAVNOH, gdje je A = antifašističko. Međutim, to piše u odjeljku nabrojavanja svih oblika, stanja i argumenata hrvatske državnosti, od 7. stoljeća a do 1990., vremenu kada hrvatska država većinom nije bila samostalna i nezavisna. Odjeljak Ustava današnje Republike Hrvatske o ZAVNOH-u govori u odjeljku o povijesnom pravu hrvatskoga naroda na punu državnu suverenost, kako slijedi:

Izražavaju i tisu ljetnu nacionalnu samobitnost i državnu opstojnost hrvatskoga naroda, potvrđuju slijedom ukupnoga povijesnoga zbivanja u različitim državnim oblicima te održanjem i razvitkom državotvorne misli o povijesnom pravu hrvatskoga naroda na punu državnu suverenost, što se očitovalo:

1. u stvaranju hrvatskih kneževina u VII. stoljeću;
2. u srednjovjekovnoj samostalnoj državi Hrvatskoj utemeljenoj u IX. stoljeću;
3. u Kraljevstvu Hrvata uspostavljenoj u X. stoljeću;
4. u održanju hrvatskoga državnog subjektiviteta u hrvatsko-ugarskoj personalnoj uniji;
5. u samostalnoj i suverenoj odluci Hrvatskoga sabora godine 1527. o izboru kralja iz Habsburške dinastije;
6. u samostalnoj i suverenoj odluci Hrvatskoga sabora o pragmatičnoj sankciji iz godine 1712.;

7. u zaklju cima Hrvatskoga sabora godine 1848. o obnovi cjelovitosti Trojedne Kraljevine Hrvatske pod banskom vlašću, na temelju povijesnoga, državnoga i prirodnoga prava hrvatskog naroda;
8. u Hrvatsko-ugarskoj nagodbi 1868. godine o ureenju odnosa izmeu Kraljevine Dalmacije, Hrvatske i Slavonije i Kraljevine Ugarske na temelju pravnih tradicija obiju država i Pragmati ke sankcije iz godine 1712.;
9. u odluci Hrvatskoga sabora 29. listopada godine 1918. o raskidanju državnopravnih odnosa Hrvatske s Austro-Ugarskom te o istodobnu pristupanju samostalne Hrvatske, s pozivom na povijesno i prirodno nacionalno pravo, Državi Slovenaca, Hrvata i Srba, proglašenoj na dotadašnjem teritoriju Habsburške Monarhije;
10. u injenici da odluku Narodnoga vijeća a Države SHS o ujedinjenju sa Srbijom i Crnom Gorom u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca (1. prosinca 1918. godine), poslije (3. listopada 1929. godine) proglašenoj Kraljevinom Jugoslavijom, Hrvatski sabor nikada nije sankcionirao;
11. u osnutku Banovine Hrvatske godine 1939. kojom je obnovljena hrvatska državna samobitnost u Kraljevini Jugoslaviji;
12. u uspostavi temelja državne suverenosti u razdoblju drugoga svjetskog rata, izraženoj nasuprot proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.) u odlukama Zemaljskoga antifašisti kog vijeća a narodnog oslobođenja Hrvatske (1943.), a potom u Ustavu Narodne Republike Hrvatske (1947.) i poslije u ustavima Socijalisti ke Republike Hrvatske (1963. – 1990.), na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunisti kog sustava i promjena me unarodnog poretka u Europi, hrvatski je narod na prvim demokratskim izborima (godine 1990.), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisu godišnju državnu samobitnost.
13. u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodila kom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i o uvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.

Nabrojani su ključni dokazi hrvatske povijesne i pravno utemeljene državnosti, uključujući i sve dokaze iz svih vremena okupacija. To vrijedi i za ZAVNOH: on se spominje u dvanaestom odjeljku od njih trinaest, zajedno s NDH (1941.), s Narodnom Republikom Hrvatskom (1947.) i sa Socijalisti kom Republikom Hrvatskom (1963. – 1990.). Taj odjeljak za NDH kaže „nasuprot proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.)“, ali i „odbacivanja komunisti kog sustava (1990.)“ za Titovu Jugoslaviju.

Budući i, dakle, da današnji hrvatski Ustav govori o *slijedu ukupnoga povijesnoga zbivanja u različitim državnim oblicima te održanjem i razvitkom državotvorne misli o povijesnom pravu hrvatskoga naroda na punu državnu suverenost*, to zna i da neko tijelo u povijesti, koje je imalo pridjev antifašisti koga (ovdje ZAVNOH), pripada u argument državnosti, a ne u argument da je „antifašizam osnova današnje hrvatske države“! ZAVNOH je tu jedan od brojnih argumenata hrvatskoga ustrajanja na državnosti, poput npr. Odluke o pristupanju Državi Srba, Slovenaca i Hrvata, stvaranja Matične Banovine ili NDH. Pročitajte sve navedene članke vrlo pažljivo: što je krivo u ocjeni da je NDH dio hrvatske državnosti? Druga je stvar da je to bila pogreška koja je za posljedicu imala tragediju. Ali to isto bio je i ZAVNOH.

Gospodin Hasanbegović potpuno je u pravu: nikako se ne može zaključiti da u Hrvatskom ustavu piše da je suvremena Republika Hrvatska nastala na antifašizmu. Nastala je na pravu i težnji hrvatskoga naroda za samostalnom državom, a onda i na njegovoj krvi, znoju i suzama sve do vremena kada je to – za naših života – i ostvario. Velik je Gospodin.

Valja uočiti da ustavne fraze „nasuprot proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.)“, ali i „odbacivanja komunisti kog sustava (1990.)“ jasno govore da današnji hrvatski Ustav jednako negativno tretira nacizam i komunizam. Time je on za barem petnaest godina „prestigao“ Rezoluciju Vijeća Europe 1481 o potrebi meunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima iz 2006.! Svaka čast autorima!

3. Antifašizam ne postoji; to je istrošeni trik održanja komunisti ke ideje i moć

Analizi odnosa antifašizma i današnje Republike Hrvatske treba dodati injenicu da u svojoj dubokoj srži partizanski pokret nije bio antifašisti ki, nego sovjetski! To nije bila borba za Hrvatsku, ni za demokraciju, ni za „oslobo enje od okupatora“, nego za pobjedu komunizma kao društvenog, jednopartijskoga ure enja. Pod borbom za pobjedu komunizma, 1936. u Španjolskoj i 1941. u SSSR-u „brandiran“ je pojam antifašizma – jer su komunisti vodili borbu za prevlast s nacistima – u Španjolskoj i kad je Hitler napao SSSR – nakon dvije godine savezništva. O tomu sam pisao u Hrvatskom tjedniku: (<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20100-m-marusic-nakon-ii-svjetskoga-rata-komunisti-su-pobili-stotine-tisuca-nevinih-ljudi-zato-sto-su-bili-fasisti-ili-s-fasistima-povezani-a-ustvari-su-ubijali-stanovnike-hrvatske-koji-bi-bili-glasovali-protiv-njihova-dolaska-na-vlast-pa-su-dosli-na-vlast-pa-s.html>), pa u ovdje ponoviti samo osnovne argumente:

23. a) Hrvatski (jugoslavenski) komunisti bili su ekspozitura, vojnici moskovske centrale u ilegali. Kao i ustaše u Janka Puszi i na Liparima, ekali as da oružanom borbom zauzmu vlast. Komunisti i ustaše su u više navrata zajedno nastupali i potpisali su nekoliko sporazuma o suradnji protiv tadašnje vlasti. Staljin je s nacistima službeno sura ivo od 23. kolovoza 1939. do 22. lipnja 1941.; Hitleru je 1940. brzojavno estitao osvajanje Francuske i ulazak u Pariz.

Ukratko – ustašama je bila važnija samostalna država od njezina društveno-politi koga ure enja, a komunistima nije bila važna hrvatska država nego nametanje društveno-politi koga ure enja.

Ni za ustaše niti za komuniste fašizam, dakle i antifašizam, uop e nisu bitni: oni su se borili za dvije druge i sasvim razli ite ideje! Ponovimo: ustaše za samostalnost država, a komunisti za sovjetsko komunisti ko ure enje.

10. b) Nezavisna država Hrvatska (NDH) proglašena je 10. travnja 1941., ali hrvatski se komunisti nisu protiv nje pobunili npr. 11. travnja, nego 22. lipnja – kad im je to izri ito nare eno iz Moskve. Ustanak, dakle, nije bio otpor fašizmu, nego obrana Sovjetskoga saveza i prilika za dalje nasilno proširenje komunizma. Nakon što je Hitler napao Sovjetski savez Kominternu je hrvatskim komunistima naredila da „iskoriste okupaciju da pokrenu oružanu borbu za preuzimanje vlasti“! To se jasno iš itava iz komunisti ke (a ne npr. ustaške) literature: http://www.historiografija.hr/hz/1955/HZ_8_3_LEONTIC.pdf <http://www.ratnakroni.kasplita.com/prilozi/heroji>.
11. c) Protiv NDH prvi su se pobunili Srbi, ali ne zbog njema ko-talijanske okupacije, nego zato što nisu dopuštali samostalnu hrvatsku državu! Jednako su se dvije godine ranije (1939.) pobunili protiv Ma ekove Banovine Hrvatske! Sura ivali su s Talijanima, fašistima, kako oni, dakle, mogu biti antifašisti?

Me usobno klanje susjeda u miješanim krajevima po inje prije 22. lipnja 1941., a onda se u „otpor“ (v. gore naputak Kominterne) ubacuju hrvatski komunisti. Otpor – komu? Ne Talijanima i Nijemcima, nego – Nezavisnoj državi Hrvatskoj!

Dio hrvatskih Srba prijelazi komunistima ime postaju partizani, a dio ostaje u etnicima. Oni svejedno sura uju u borbi protiv NDH, tako da sve do duboko u 1942. imaju zajedni ka zapovjedništva. Itd... treba dan-po dan pomno, precizno i dokumentirano razjasniti sve dane toga tužnoga vremena i tužne povijesti, jer su oni i danas zakriljeni oblakom laži i konstrukcija koje su uperene – protiv današnje samostalne Republike Hrvatske. Zajedni kim imenom taj se oblak kolokvijalno naziva „antifašizam“.

1936. d) Tajna ideologije i instrumentarija „antifašizma“ leži u španjolskom gra anskom ratu 1936.-1939. S nadom svjetskoga proširenja komunizma pod Staljinovim vodstvom, europski lijevi intelektualci digli su tamošnji rat komunista i fašista na oltar bitke svih bitaka. Nadareni, pametni i obrazovani, zajedno sa Staljinovim jedinicama, na sve su se na ine uklju ivali u borbu na strani komunista. Skladane su pjesme (*Bella ciao*, *Bandiera rossa*), napisane knjige (Kome zvona zvone?), kreirane slike (*Guernica*), filmovi (opet Kome zvona zvone?), krilatice (*No pasaran*)... Takore i – cijela nova kultura. Sve je to do danas ostalo ugra eno u komunisti ku borbu za vlast, a pojam „antifašizma“ postao je pojam mržnje prema neprijatelju koji im je

oduzeo san o proširenju diktature proletarijata izvan SSSR-a, ali i oru e vrijeme anja, prjezira, mržnje i su enja onima koji druk ije osjeaju i misle.

S napadom nacisti ke Njema ke na komunisti ki SSSR pojam antifašizma potpuno preuzima Staljin. Njega prate svi komunisti i ljevi ari svijeta i na osnovi otpora SSSR-a Njema koj pojam antifašizma poop uju na sve države koje su se oprle državama Trojnoga pakta. Savez država koje su se borile protiv nacisti ke Njema ke komunisti nazivaju „Antifašisti ka koalicija“, ali to nije naziv koji bi same sebi dale lanice te koalicije, dakle je izmišljen, lažan! Englezi, Amerikanci i svi drugi „Saveznici“ (Poljaci, Kana ani, Australci, Francuzi, Nizozemci...) ne rabe izraz „antifašizam“, ni za sebe ni za druge. Samo komunisti ki režimi sebe nazivaju antifašistima i podmuklo pod taj izraz uvla e i sve druge, nekomunisti ke sustave grupacije i pojedince koji su se borili protiv država Trojnoga pakta.

Zna li netko, razmislite i pogledajte dobro – ljude, grupacije i države koje sebe nazivaju antifašistima, a da prije nisu bili, ili još i sada nisu – komunisti?

Kratko re eno, svoju glad za osvajanjem svijeta komunisti su zakrinkali u „antifašizam“ i onda su u skladu s tim krivotvorili povijest. I to smo u školama u ili kao povijest, kao istinu ... A kad je ujedinjena Europa donijela deklaraciju koja jednako osu uje fašizam, nacizam i komunizam – hrvatski su je komunisti ignorirali.

To je pitanje važno i prevažno, važnije od oba Hasanbegovi eva objašnjenja (v. gore): radi se o samoj srži prirode borbe koju naši „ljevi ari“ nazivaju „antifašisti kom“ i na osnovi svojega „udjela“ u njoj maltretiraju poštene gra ane koji vole svoju domovinu. Oni konstruiraju i izmišljaju. Istina je sasvim druk ija. Antifašizam ne postoji. On je krinka za komunizam.

Naravno, ja nisam, a ne treba ni biti, protiv ljudi koji imaju snove o socijalizmu, pravdi me u ljudima i životu u jednakosti. Poštujem ljude koji su se oprli nacizmu i fašizmu u II. Svjetskom ratu, zbog domoljublja ili zbog odbijanja nasilja nad drugima i druk ijima. Razumijem i komuniste u njihovoj vjeri u pobjedu diktature proletarijata, ali ne mogu dopustiti da onda poslije tvrde da su se borili za nešto drugo, sada politi ki oportuniste. Ustaše su bili spremni i umrijeti i ubiti da dobiju nezavisnu državu Hrvatsku; oni nisu pristupili nacifašizmu zato što su bili fašisti, nego zato što su im fašisti dali toliko strastveno željenu državu. Ni komunistima ni ustašama nitko ne može dodijeliti orijentaciju na demokraciju i ljudska prava. Mogu vidjeti zablude jednih i drugih i mogu tugovati, žaliti, zgražati se, ali sad je kasno da se vrate životu, da se sprije e nesre e. No, ono što ne mogu, i ne smijem prihvatiti, jest laž, podmuklost, nesnošljivost, neobjektivnost, „figa u džepu“, krivotvorenje povijesti i agresija Laži pod krinkom Istine. *No pasaran!*

Matko Maruši

Hrvatski tjednik, 18. velja e 2016. br. 595, str. 31-35.

Kamenjar.com